

Sfantul, preacuviasul parintele nostru

Daniil Sihastrul

CUVINTE DE FOLOS

An I – Nr. 15
22 februarie 2009

UN CUVÂNT PE SĂPTĂMÂNĂ

„Cel care ține la voia sa, leapădă voia lui Dumnezeu și împiedică venirea harului dumnezeiesc.”

(Sf. Paisie Aghioritul (1924-1994))

RUGĂCIUNE PENTRU PĂRINTELE DUHOVNIC

Doamne Iisuse Hristoase Fiul Lui Dumnezeu, care pe desfrânata și pe tâlharul i-ai primit, primește și rugăciunea mea pentru robul tău, duhovnicul meu (N) ales de Tine să poarte povara păcatelor mele în fața Ta, așa cum Tu porți povara lumii întregi în fața Tatălui Ceresc.

Iartă-i toate greșelile lui pentru dragostea și jertfa stăruitoare, ca să pun început bun de pocaință eu, oaia rătăcită. Cercetează-l degrabă și vezi nevoile lui.

Vindecă-l de toată boala și întinăciunea trupezca și sufleteasca și de slăbiciunea firii celei căzute.

Izbăvește-l de toți vrăjmașii văzuți și nevăzuți, de tot răul și ispitele ce i-au venit pentru păcatele mele.

Sporește-i înțelepciunea, îndelunga răbdare, liniștea, pacea și mulțumirea sufletească.

Înmulțește-i puterea, sporește-i blândețea și purtarea de grijă și împlinește toate cele de folos lui.

Dă-i minte luminată și pricepere sfântă care se pogoară de la Tine, Împăratul Luminii.

Bine sporește în el Doamne și dăruiește-l sănătos, îndelungat în zile, drept învățând cuvântul adevărului Tău. Amin. (Metanie)

Imparate Ceresc Mangaietorul, deschide stavila cerului și plouă peste duhovnicul meu (N) belsug de har și bogata mila.

Pogoară-Te asupra lui, odihnește în el pururea și revarsă peste el mulțimea îndurărilor Tale. Amin. (Metanie)

Maica Domnului, acoperă cu Atotputernicul tău Acoperământ pe robul tău, duhovnicul meu (N) și roagă-te Bunului Dumnezeu să-l miluiască pentru rugăciunile tale. Izbăvește-l de toată ispita trupezca și sufletească, curăță-l, tămăduiește-l, întărește-l și sănătate deplină dăruiește-i. Amin. (Metanie)

Cuvioase Părinte Siluane, roagă-te Domnului să miluiască și să mântuiască pe duhovnicul meu (N), pentru rugăciunile tale.

Cuvioase Arsenie cel Mare, roagă-te Bunului Dumnezeu să miluiască și să mântuiască pe duhovnicul meu (N), pentru rugăciunile tale.

Cele nouă Puteri Cerești, Sfinților Români - mucenici și mucenițe, cuvioși și cuvioase - Preacuvioșilor Părinți ai noștri și sfinții a căror pomenire se face astăzi, împreună cu toți sfinții, rugați-vă lui Dumnezeu să miluiască și mântuiască pe (N) pentru rugăciunile voastre. Amin. Amin. Amin. (Metanii)

Arhimandrit SOFRONIE

Triunghiul morții

1. Creștinul sub povara lumii

Distincția dintre Împărăția lui Dumnezeu și standardele lumii este problema centrală în Ortodoxie, este distincția dintre voia lui Dumnezeu și voia omului din lume. Într-o lume a păcatului, a pervertirii și a morții, Evanghelia nu poate fi vestită prin adaptarea la această lume, sau raportarea la ea, ci presupune distanța critică și desprindere de tot ce contravine învățării lui Hristos. Biserica trebuie să sfideze lumea păcatului și să îi ofere acesteia drumul mântuirii constant și clar.

Astăzi mai mult ca oricând se duce lupta între modern, care imită „cultură de import” și a fi creștin conștient și practicant în duhul credinței noastre ortodoxe. Astăzi a fi creștin nu este o sarcină mai grea ori mai ușoară decât era în primele veacuri creștine, însă lupta și dăruirea pentru Hristos a scăzut considerabil la toate nivelurile... iar tăcerea unor păstori devine vinovată până la trădare...

2. Triunghiul morții

Din dorința de a aduce în atenție un fenomen actual, prezint pe scurt un material cunoscut sub numele de „triunghiul morții”. Autorul anunță că „săptămâna viitoare începe una dintre cele mai mizerabile perioade din viața unui bărbat, perioadă pe care specialiștii o numesc Triunghiul Morții: Valentine`s Day - 1 Martie - 8 Martie”.

Sărbătorile menționate mai sus “reprezintă sabbatul negru al bărbatului, care va fi nevoit să participe, în tot acest timp, la ritualurile demonice de adorare a consoartei” sau a viitoarei consoarte sau doar a femeii de o zi, “femeia pentru plăceri” (vezi căsătoria pentru o zi) așa cum sugerează sărbătoarea Valentine`s Day.

Triunghiul Morții începe cu sărbătoarea Sfântului Valentin, o zi în care “bărbații adevărați” ar trebui să intre în febra cumpărăturilor “înghesuiți alături de alți nefericiți în magazinele cu inimioare, mușunache și alte asemenea obiecte păgâne de cult”. Dotat și “înarmat cu această primă dovadă de iubire” bărbatul intră în atmosferă de serbare mondenă cu tot tacâmul: flori, restaurant, surprize și restul...

“După două săptămâni de refacere”...bărbatul va da piept cu cea de-a doua și a treia încercare: 1 martie, mărtisorul și 8 martie...care reiau toata procedura Valentine`s Day de la început...

Autorul menționează în final că “specialiștii nu au reușit să-l identifice pe inventatorul acestor sărbători, însă se presupune că este vorba despre un dement care, după ce s-a însurat, a aruncat întreaga vină asupra omenirii și a jurat să se răzbune...”. Parodia este tragi-comică, chiar misogină, spun unii, însă descrie foarte sugestiv un efect psihologic de povară și frustrare produs asupra unor bărbați, care stresați de evenimentele succesive dedicate femeii moderne, intră într-o stare de lehamite de a se mai însura sau de a mai avea o prietenă sau o soție...

Cred că aceste „sărbători” ar fi un program psihologic eficient și o metodă foarte practică pentru combaterea „profesiunii de amant sau amantă”...dar nicidecum pentru a-ți întemeia o familie creștină.

Ideea este că nu e nevoie de o zi ca Valentine`s Day, ca să îi arăți prietenei sau soției tale că o iubești. Dacă există dragoste, poate fi în fiecare zi Valentine`s Day. Nu e nevoie de o anumită zi ca să le oferi celor dragi un cadou. Dacă prietena ta nu apreciază gestul și vrea cadouri scumpe de zile simbolice ca Valentine`s Day, 1 martie, 8 martie atunci caută-ți alta...ar spune un psiholog...!!! însă misiunea preoțească ne cere să predicăm care este voia lui Dumnezeu.

3. Creștinul între împărăția lui Dumnezeu și lume

În ambigua noastră „lume creștină,” există un creștinism de salon și unul trăit la talpa Bisericii de oamenii neperverși de lume. Primul este „creștinismul unei democrații și civilizații creștine”, care se regăsește în compania lumii, iar al doilea este blamat de primul și considerat desuet... Această ambiguitate și duplicitate derivă din „reușita lumească” a Bisericii de azi și de agglomerație a ei la duhul lumii și, în același timp, din eșecul ei de a în(re)creștina lumea.

Oare trăim într-o lume creștină, în care Biserica reflecta „transformările seculare” ale Împărăției lui Dumnezeu? La această întrebare ar putea da un răspuns titularii cursurilor de morală și de teologie pastorală, socială, etc, însă aceștia vorbesc prea puțin despre secularizare, iar unii tratează problema ca și când aceasta nu s-ar petrece în spațiul nostru mioritic, iar unii doar o constată fără să vină cu soluții concrete.

Această atitudine explică trista realitate, care definește atât de bine vârsta teologică, socială și spirituală a României de azi și care face posibil să avem o criza reală de identitate creștină și chiar de identitate eclesială... Revenirea la normalitatea pierdută nu se face doar prin dialog interconfesional, conferințe, cateheze naționale cum cred unii, ci în primul rând prin pocăință națională și eclesială. Iar pocăința presupune cel puțin trei mișcări: recunoașterea stării de fapt, deci mărturisirea păcatului și asumarea lui, părerea de rău pentru săvârșirea lui și hotărârea de a nu-l mai repeta.

În caz contrar vom constata în curând, că Biserica însăși va înlocui creștinismul cu umanismul și omul hristic cu omul postmodern, „care nu se teme de moarte; el se teme de viață”. Omul postmodern are nevoie „de curaj nu pentru a putea muri, ci pentru a trăi, pentru a lua zilnic povara certitudinii lipsei de sens, într-o lume fără sens”.

Creștinul autentic nu este un spirit ales, cum se vrea de umaniști, „ci un om înviat”. Pe el nu-l interesează noblețea de spirit, ci spiritul viu (Vezi Karl Löwith, *Meaning in History*). Doar în lumina Duhului Sfânt poate fi văzută „măreția” ridicolă a idealului omului cultivat în duhul lumii, după care tânjesc mulți teologi contemporani și care tac de teamă să nu fie judecați ca ridicoli, tocmai de cei mai ridicoli dintre ridicoli, iar atunci când apare o problemă teologică, cum ar fi de exemplu cea a unui posibil început de pecetuire apocaliptică prin cip-urile biometrice în România și încălcarea flagrantă a drepturilor cetățenesti, aceștia or se fac ca nu aud, or ca nu știu despre ce e vorba. Pentru unii dintre ei ar fi mai simplu, dacă ar propune Sinodului BOR să elimine cartea Apocalipsa Sfântului Ioan din Biblie, decât să dea un răspuns teologic, sau să ia o atitudine responsabilă la o asemenea provocare...

Pr. dr. Mihai VALICA

SFINȚII DE LÂNGĂ NOI

Viața și nevoița Cuviosului Părintelui nostru Ioan Casian (29 februarie)

Acest Cuvios Părinte de neam străromân s-a născut prin anii 365 de la venirea mântuirii prin Hristos-Domnul, în Dobrogea, numită pe atunci Sciția Mică, la un loc ce-i păstrează din vechime pînă azi numele „podușul Casian” și „peștera lui Casian”. Localitatea Casimcea din județul Tulcea îi poartă, de asemenea, numele. Provenind dintr-o familie distinsă, a urmat la școlile timpului. Dar însuflețit de o arzătoare sete de desăvîrșire duhovnicească renunță de tînăr la atracțiile deșarte și înșelătoare ale vieții lumești și pleacă la Locurile Sfinte însoțit de prietenul său Gherman, frate nu prin naștere, ci în duh. Așa au ajuns amîndoi călugări într-o mănăstire din Betleem. Întemeindu-se după cuviință în rînduile vieții chinoviale, adică de obște, după modelul de viață al călugărilor din Palestina, Mesopotamia și Capadocia și simțind în ei dorul de o mai mare desăvîrșire, au hotărît să plece în sihăstriile Egiptului, la anahoreții despre a căror îmbunătățită viață duhovnicească auziseră. Așa au ajuns la comunitățile din delta Nilului, adîncindu-se de acolo tot mai mult în pustie.

Dar pretutindeni pe unde treceau, căutau cu râvnă pe sfinții însingurați, ca să cinstească în ei strălucirea harului și bogăția roadelor lor și pentru a le cere sfaturi duhovnicești pentru mîntuirea sufletului. Aceste întrebări și răspunsuri ne vor fi lăsate ca o moștenire sfîntă în cartea Convorbirilor, cu care Cuviosul Casian a înzestrat Biserica.

Dobîndind pe cît puteau să adune din învățătura lor cerească, la sfatul Avei Iosif, au mai rămas în Egipt șapte ani și apoi au mers mai departe cercetînd din loc în loc pe acești învățători în lucrul duhovnicesc pînă ce au ajuns în vestita pustie Schitică, unde Sfîntul Macarie întemeiasă și făcuse "pustia strălucitoare" vrednică de a fi sărbătorită de toți. Aici se nevoiau într-o asceză aspră un mare număr de călugări printre care străluceau îndeosebi, cuvioșii părinți Moise, Serapion, Teona, Isaac și preotul Pafnutie, învățătorul lor. El le spunea că nu este deajuns pentru călugăr să renunțe la lume, părăsind bunurile și măririle lumesti pentru a se dedica grijii de suflet în nevointă, în asceză și tăcere. De aici înainte trebuie împlinită o a doua "renunțare" care constă în a te lepăda de obiceiurile, viciile și atracțiile vechi ale sufletului și ale trupului printr-o luptă îndelungată și răbdătoare, plină de ispite, dar care duce la curăția inimii.

Căci acesta este scopul călugărului: să stea de vorbă permanent cu Dumnezeu prin neîncetată rugăciune, încît mintea, nerisipită la grijile lumii, să ajungă cu liniște și pace în altarul despătimit, curățit al inimii. Iar capătul lucrului său este viața de veci, unirea cu Dumnezeu, din care se poate dobîndi chiar de aici, de jos, o arvună, o pregustare a ei prin sfînta iubire. Căci, într-adevăr, ajuns la un anume sfîrșit al celei de a doua "renunțări", sufletul pe de-antregul tinzînd către Hristos Cel dorit, călugărul trebuie să mai îplinească cea de-a treia "renunțare" care cuprinde întreaga desăvîrșire. Iar aceasta constă în părăsirea oricărei amintiri a acestei lumi, cu toate cele de față și văzute ale ei, socotite mărețe, deși sînt deșarte și repede trecătoare, pentru a se lăsa condus de Dumnezeu în "pămîntul făgăduinței" în care nu mai cresc spinii și buruienile viciilor, în locașurile cele veșnice în care vom rămîne pentru totdeauna (Convorbirea a 3-a), în simțirea negrăitei bucurii și a revărsării luminii dumnezeiești.

Acesta este marele dar al rugăciunii curate căci "atunci - precum grăia ava Isaac - acea iubire desăvîrșită, prin care El ne-a iubit mai întîi, trece și în adîncul inimii noastre prin virtutea rugăciunii curate". Aceasta se va face așa cînd toată dragostea, Toată dorința, toată râvna, toată strădania, tot cugetul nostru, tot ce trăim, ce vorbim, ce respirăm va fi cu Dumnezeu. Și, cînd acea unitate care există veșnic între Tatăl cu Fiul și între Fiul cu Tatăl, prin Duhul Sfînt va trece și în simțirea și în mintea noastră. Așa precum El ne iubește cu iubirea cea adevărată și curată care nu se stinge niciodată, să ne dăruim și noi Lui printr-o legătură veșnică, de nedespărțit, pentru ca orice respirăm, orice înțelegem, orice vorbim, să fie cu Dumnezeu. Iar de starea aceasta ne vom putea apropia, atît cît este cu putință pe pămînt, plinindu-se cuvîntul Apostolului: Dumnezeu este totul în toate. Apoi devenind deplin fii printr-o comuniune atît de desăvîrșită cu Tatăl, vom putea zice Celui Care este Fiu și moștenitor prin fire: Toate cîte are Tatăl ale Mele sînt (Ioan 16,15). Pentru că El Însuși S-a rugat, grăind despre noi: Părinte, cei pe care Mi i-ai dat, vreau ca unde sînt Eu să fie și ei cu mine. Aceasta trebuie să fie năzuința pustnicului, aceasta toată strădania, pentru ca, după cuviință, să alibă chiar în acest trup chipul fericirii viitoare și să înceapă să guste înainte din începutul vieții și mării cerești. Acesta este scopul întregii desăvîrșiri: ca sufletul eliberat de orice lanțuri trupești să se înalțe zilnic la negrăitele daruri ale vieții duhovnicești, într-atît încît întreaga viață și bătaie a inimii să devină o unică și negrăită rugăciune (din Convorbirea a X-a).

Cît de mîngîiat și uimit este creștinul, descoperindu-i-se un asemenea suș al sufletului întru care petreceau străbunii noștri sfinți.

Astfel, îndrumați de pe culmile vieții călugărești și contemplînd plinirea vie la acești străluciți anahoreți, cei doi prieteni s-au dedicat cu mare severitate și neclintită statornicie vieții contemplative în timpul anilor petrecuți aici, în pustia Schitică.

În liniștea chiliei, Sfîntul Casian a izbutit să facă experiența luptei aspre a sufletului îndrăgostit de Dumnezeu, împotriva gîndurilor pătimașe și a demonilor pizmași, îndeosebi împotriva ispitei amorțirii sufletului, a plictiselii care-i tulbură pe eremiți și îi silesc să-și părăsească retragerea liniștirii. Din această adîncă experiență adîncă personală și din învățătura altor bărbați învățați, ca Sfîntul Evagrie Ponticul pe care l-a cunoscut în Nitria, Cuviosul Casian întocmi o învățătură aleasă de luptă duhovnicească și despre cele opt păcate capitale, anume: al lăcomiei, adică al îmbuibării de mîncare; al doilea, al desfîrnării; al treilea, al iubirii de arginți sub care se înțelege zgîrcenia; al patrulea, al mîniei; al cincilea, al tristeții; al șaselea, al neliniștii, sau al dezgustului inimii; al șaptelea, al slavei deșarte și al optulea, al trufiei.

După șapte ani, Cuvioșii Ioan și Gherman s-au întors la Betleem, unde au dobândit de la părintele lor duhovnicesc binecuvântarea de a trăi de aici înainte în pustnicie. Și așa pleacă cu râvnă și grăbire în Egipt. Dar, cu tot dorul lor nestins, n-au putut regăsi liniștea convenită contemplației, din pricina unor învinuiri nedrepte la care erau supuși călugării din Egipt de către arhiepiscopul Teofil al Alexandriei. Atunci, Cuvioșii Ioan și Gherman, urmînd un grup de 50 de monahi, hotărîră să-și caute liniștea la Constantinopol, sub ocrotirea Sfîntului și marelui Ioan Gură de Aur. Aceasta se petrecea pe la anii 401. De îndată ce îi văzu marele între patriarhi, deslușind cu o tainică privire calitatea sufletelor lor, reuși să-l convingă pe Gherman să primească prin mîinile lui preoția, iar Casian diaconia. Cucerit de curăția și sfințenia Sfîntului Ioan Gură de Aur și de negrăita sa măiestrie a cuvîntului, Casian se așază cu un zel fierbinte sub călăuzirea sa spirituală, consimțind să jertfească liniștea pustiei pentru a scoate cîștig din petrecerea pe lîngă un asemenea învățător. Dar n-a trecut mult timp că iată, Sfîntul Ioan Gură de Aur - victimă a lui Teofil - fiind dus în exil, Cuvioșii Casian și Gherman au fost trimiși în misiune la Roma de cler și popor, însoțindu-l pe episcopul Paladie ca să încunoștiințeze pe episcopul Romei, Inocențiu I, printr-o scrisoare, privind suferințele Sfîntului Ioan Gură de Aur.

Sfîntul Casian petrecu astfel zece ani la Roma și în acest timp a fost hirotonit preot. De aici a mers la Marsilia, în sudul Galiei, unde a întemeiat, pentru bărbați, mănăstirea Sfîntului Victor, pe mormîntul unui martir din secolul al III-lea; iar pentru fecioare, aceea a Mîntuitorului, pe la anul 415. Bărbat mult încercat în viața ascetică și totodată părinte ajuns la o mare înțelepciune pastorală, el a oferit mulțimii călugărilor care se adunau în jurul lui adevărata tradiție monahală pe care o primise de la Părinții din Răsărit, ținînd seama însă de condițiile de viață din Galia, de climă și de firea locuitorilor de aici.

La rugămintea Sfîntului Castor, episcop de Apt, el întocmai lucrarea sa "Instituții cenobitice" (rînduiri pentru viața în comun), pentru mănăstirile pe care le întemeiasă în Provența.

În această lucrare el descrie modul de viață al călugărilor din Egipt, dar cu oarecare pogorămînt în ceea ce era prea aspru pentru călugării din Galia, urmînd și aici rînduiri care se obișnuiau în Palestina, în Capadocia, în Mesopotamia. Căci, scrie el: "Dacă se împlinește porunca dumnezeiască cu dreaptă socoteală și după putere, atunci păzirea ei are măsura desăvîrșirii, chiar dacă mijloacele nu sînt aceleași". El descrie apoi lecurile și căile de vindecare de cele opt păcate capitale, spre a conduce sufletul la desăvîrșirea virtuții. Mai tîrziu el a completat această învățătură duhovnicească prin cartea Convorbirilor în care înfățișează, la cererea ermiților care trăiau la Lerins și în insulele Hăeres de lîngă Marsilia, treptele mai înalte ale luptei pentru curățirea inimii și contemplație, folosindu-se de învățătura marilor anahoreți, pe care îi întîlnise în Egipt. Sfîntul Casian a înzestrat astfel, din începuturile lui, monahismul din Galia cu o temeinică armătură duhovnicească, adăpîndu-l din izvoarele vieții ale Părinților pustiei.

Ca ucenic credincios al marilor învățători Sfinții Capadocieni Vasile cel Mare, Grigore Teologul și Grigore de Nissa, ca și al Sfîntului Ioan Gură de Aur, Cuviosul Ioan Casian s-a ridicat atunci împotriva unei separări adînci între firea omenească și harul divin, pe care Fericitul Augustin o stabilise pentru a lupta împotriva ereziei lui Pelagiu. Într-adevăr, deși tot darul desăvîrșit și tot harul de sus coboară, de la Dumnezeu Părintele Luminilor, libertatea noastră omenească, zidită după chipul libertății absolute a lui Dumnezeu și reînnoită în Sfîntul Botez, este chemată să răspundă și să conlucreze cu harul dumnezeiesc pentru a produce în suflet roadele mîntuitoare ale sfințelor virtuți și, într-o așa măsură, încît se poate spune, cu Sfîntul Ioan Gură de Aur, că: "Lucrul lui Dumnezeu este de a ne dăruia Harul Său, iar cel al omului este de a-și oferi credința". Căci, așa cum grăiește același mare învățător al Bisericii în alt loc: "Harul lui Dumnezeu curge atît pe cît este de deschis vasul credinței pus sub șipot".

O asemenea învățătură își avea limpede rădăcina în cuvîntul lui Dumnezeu, pentru că Domnul a arătat: *Cel care luase cinci talanți de la stăpînul său, a adus alți cinci talanți, iar cel ce a luat doi, a adus de asemenea alți doi* (Matei 25, 20-22). Deci cu adevărat, precum spune și Sfîntul Apostol Pavel, *sîntem împreună lucrători cu Hristos* (2 Cor. 6,1).

Față de aceste împotriviri care au mai durat, Cuviosul Ioan Casian a rămas statornic în dreapta credință a Bisericii, departe de zgomot și certuri, învățat cu adîncul contemplării divine, taină a unei păci nesurpate și blînde, și a unei liniști senine. El își încredință în pace sufletul său lui Dumnezeu către anul 435. Cunoscut ca sfînt de cei din vremea lui, el este cinstit de toți călugării Bisericii Apusene ca Părinte al lor și unul dintre cei mai mari învățători. Sfintele sale moaște sînt păstrate pînă în ziua de astăzi în mănăstirea Sfîntului Victor din Marsilia.

CUVIOSUL DIONISIE CEL MIC (Exiguus, Smeritul)

(circa 470-545) Februarie 27

Al doilea mare teolog, cunoscut traducător de scrieri patristice și călugăr plin de dragostea lui Hristos, pe care ni l-a dat Dacia Pontică, după Sfântul Ioan Casian, a fost Cuviosul Dionisie cel Mic, adică „Smeritul”, iar în limba latină „Exiguul”. Acest venerabil slujitor al Bisericii lui Hristos s-a născut în Sciția Mică pe la anul 470 și s-a călugărit din tinerețe la una din renumitele mănăstiri ale Eparhiei Tomisului, care au dat în secolele IV-VII numeroși „călugări sciți”, cunoscuți în întreg imperiul ca teologi, asceți și apărători ai Ortodoxiei.

Unul din dascălii săi din tinerețe, pe care avea să-l evoce mai târziu în „Prefața scrisorii sinodale a Sfântului Chirii al Alexandriei către Nestorie”, tradusă în latină, a fost un anume Petru, ajuns la bătrânețe episcop. Acesta fusese, probabil, egumenul mănăstirii dobrogene, unde s-a călugărit Cuviosul Dionisie, căruia i-a fost părinte sufletesc și care l-a deprins cu nevoința duhovnicească și frica de Dumnezeu. Iată cu ce cuvinte pline de recunoștință, de smerenie și duioșie, calități specifice sufletului nostru românesc, se adresează fericitul Dionisie cel Smerit dascălului său: „Mi-aduc aminte de binefacerile Voastre, Cuvioase Părinte și podoabă aleasă a învățătorilor lui Hristos, și am mereu înaintea ochilor minții râvna sfântă pentru hrana duhovnicească pe care o cheltuiați cu mine când eram copil, râvnă pe care nici spațiul, nici timpul n-o pot uita. Vă rog să primiți o mulțumire pe care știu că nu pot să v-o dau la înălțimea cuvenită”.

Din Dobrogea, fericitul Dionisie, supranumit și „Romanul”, se duce în Orient, la Mormântul Domnului și în Asia Mică, apoi se stabilește la o mănăstire din Constantinopol. Era un teolog ortodox desăvârșit și cunoștea perfect limbile greacă și latină. La cererea Papei Ghelasie de a i se trimite un călugăr învățat spre a-i traduce în Apus canoanele Sinoadelor ecumenice și unele opere patristice, Dionisie este trimis în Italia.

În anul 496, Cuviosul Dionisie ajunge la Roma. Aici intră în Mănăstirea Sfânta Anastasia și ajunge traducător renumit din greacă în latină și predă mulți ani dialectica cu prietenul său Casiodor la Universitatea Vivarium din sudul Italiei - Calabria.

Biograful și prietenul său Casiodor spune despre fericitul Dionisie că era „de neam scit, dar de obiceiuri întru totul romane, foarte priceput la ambele limbi, cunoscător perfect al Sfintei Scripturi și al dogmaticii”. Era, de asemenea, „înțelept și simplu, învățat și smerit, cu vorbă puțină, feciorelnic, blând, plângând când auzea vorbe de veselie nepotrivite, postitor, fără să osândească pe cei care mâncau”. La Roma, Cuviosul Dionisie cel Mic (Exiguul) a trăit și a scris sub zece papi, de la Anastasie II până la Vigiliu. Fiind rugat, atât de păstorii Romei, care doreau să cunoască mai bine scrierile Părinților din Răsărit, cât și de compatrioții săi, călugării sciți, fericitul Dionisie cel Mic a tradus din greacă în latină scrieri ale Sfinților Grigorie de Nyssa, Chirii al Alexandriei și Proclu. Apoi traduce canoanele primelor patru Sinoade ecumenice, în două ediții; editează „Decretele pontificale” și traduce vieți de sfinți ca: „Descoperirea capului Sfântului Ioan Botezătorul”, „Pocăința minunată a Sfintei Taisia” și „Viața Sfântului Pahomie”.

Cuviosul Dionisie cel Mic era și un bun cunoscător al astronomiei, știință ce o învățase la Alexandria, centrul astronomiei antice. Astfel, **el a întemeiat era creștină dionisiacă, în locul erei păgâne, începând calendarul și numărătoarea anilor „De la întruparea Domnului nostru Iisus Hristos, iar nu de la împăratul Dioclețian, ca până atunci, pentru ca astfel să fie tuturor mai cunoscut începutul nădejzii noastre și pentru ca să apară mai clară cauza răscumpărării neamului omenesc, adică Patimile Mântuitorului nostru”**. A scris în acest scop două lucrări: „**Carte despre Sfintele Paști**” și „**Argumente Pascale**”. Era creștină întemeiată de fericitul Dionisie cel Smerit **a intrat în vigoare la Roma în anul 527, iar până la începutul mileniului al doilea a fost adoptată în toată lumea creștină**.

A mai scris și un florilegiu de texte patristice dogmatice, extrase de la mai mulți Sfinți Părinți din Răsărit, Apus și Africa, intitulat „**Exempla Sanctorum Patrum**”. Atât prin originea și formarea sa daco-romană, cât și prin scrierile și traducerea sa din greacă în latină, fericitul Dionisie cel Mic „a întins o adevărată punte de legătură între Răsărit și Apus, punând într-un contact mai apropiat cele două romanități creștine”.

La bătrânețe, fericitul Dionisie „Romanul” își aducea aminte din Italia, patria sa adoptivă, de Dobrogea, patria sa natală, și de compatrioții săi blânzi, dreptcredincioși și smeriți, despre care scrie aceste frumoase cuvinte în Prefața către „venerabilii domni și frați preaiubiți, Ioan și Leonțiu”: „Poate pare lucru nou celor neștiutori că Scythia, care se arată îngrozitoare prin frig și în același timp prin barbari, a crescut bărbați plini de căldură și minunați prin blândețea purtării. Că lucrul stă așa, eu îl știu nu numai printr-o cunoaștere din naștere, ci mi l-a arătat și experiența. Se cunoaște că acolo (în Scythia Minor), într-o comunitate pământească deschisă, am fost renăscut cu harul lui Dumnezeu prin Taina Botezului și am fost învrednicit să văd viața cerească în trup fragil a preafericților Părinți cu care acea regiune se slăvește ca de o rodire duhovnicească deosebită. Credința lor strălucind prin legătura cu fapta bună era pentru toți pildă de viață și sinceritate. Ei nu erau prinși în mreaja nici unei griji lumești și puteau spune cu Apostolul: Cetatea noastră este în ceruri (Filipeni 3, 20). Ei (daco-românii) au ținut cu tărie neînfricată totdeauna dogmele credinței ortodoxe, căci, deși erau simpli în cuvânt, în știință nu erau nepricepuți...”.

Pentru sfințenia vieții lui, pentru gândirea și scrierile sale profund ortodoxe, Cuviosul Dionisie cel Mic, numit și „Romanul”, este cinstit, atât în Răsărit, cât și în Apus, ca un călugăr desăvârșit, filolog și cititor al erei creștine, ascet și teolog de renume. Trei mari virtuți l-au împodobit în toată viața sa: credința ortodoxă, smerenia inimii și dragostea față de Dumnezeu și de oameni, calități specifice milenare ale întregului popor român.

Săvârșindu-și călătoria acestei vieți, Cuviosul Dionisie cel Smerit și-a dat sufletul cu pace în mâinile lui Hristos prin anul 545 și este numărat în ceata Cuvioșilor Părinți.

Sursa: Internet
Culese și prelucrate de Anca Negoescu

SAUL ȘI DAVID

Pe calea mântuirii nimeni nu poate merge singur de nu se va lăsa condus de mâna nevăzută a Mântuitorului, prin preoții Bisericii, slujitorii Săi văzuți. Căci zice: "Cine vă primește pe voi pe Mine mă primește"¹. Deci, în calea Duhului, nu poți merge fără ucenicie la duhovnic. Mulțimea ispitelor, vicleniile protivnicului nevăzut, războindu-ne prin lucrurile sau oamenii văzuți, oricând ar putea scoate pe ucenicul Domnului din calea mântuirii și să-l rătăcească, dacă duhovnicul n-ar avea meșteșugul, știința și puterea de la Dumnezeu, ca să împrăștie și mereu să strice lucrăturile protivnicului. Pricepem prin urmare că ucenicul sau credinciosul e dator cu ascultarea din dragoste către duhovnicul său, căci fără darul acestuia e cu neputință izbăvirea de necazuri și mântuirea.

Sfânta Scriptură ne înșiră mulți ascultători buni, dar și foarte mulți neascultători. Dintre cei ascultători alegem spre învățatură pe regele David, care stătea sub povățuirea duhovnicului său, Natan proorocul, îl numim pe Natan duhovnic și nu sfetnic al regelui, pentru faptul că era îndreptător în ale duhului și mijlocitor între legea lui Dumnezeu și fărădelegea omului, spre deosebire de sfetnic, care mijlocește între om și om. Iar dintre neascultători îl alegem pe regele Saul, care nu primea sfatul lui Dumnezeu prin Samuil și, neascultând până în sfârșit, a luat plata neascultării, desăvârșit pierzându-se.

¹ Matei 10, 40.

Fragment din „Cărarea Împărăției” - Părintele Arsenie Boca

ÎNTÂMPLĂRI ADEVARATE DE IERI ȘI DE AZI ROMÂNI LA SFÂNTUL MUNTE ATHOS.

În Duminica Închinării Sfintei Cruci din anul 1978, Părintele Metodie, de la Chilia "Sfinții Teodori" din Karyes a chemat pe ieromonahul Hristofor, ce locuia mai jos de Karyes, și l-a trimis la Sfânta Mănăstire Kutlumusiu, unde era îngrijit compatriotul lor, ieromonahul Ioachim (toți trei erau români) să-i spună să se pregătească, deoarece a doua zi aveau să moară amândoi (adică ieromonahul Metodie și ieromonahul Ioachim).

Așadar părintele Hristofor a mers la Mănăstirea Kutlumusiu și i-a spus bătrânului Ioachim:

-- Părinte Ioachim binecuvâнтаți! Părintele Metodie mi-a spus să te pregătești, căci mâine veți muri amândoi în același ceas. Îți cere iertare de toate cele ce ți-a greșit.

Cum a auzit aceasta, Părintele Ioachim i-a spus bucuros:

-- Să fie binecuvântat! Ca să spună aceasta Părintele Metodie, înseamnă că știe ceva.

În acea zi Părintele Ioachim se împărtășise și îi spusese diaconului Anastasie:

-- O astfel de bucurie am simțit pentru prima oară în viața mea.

A mers la chilia sa așteptându-și cu bucurie ceasul morții spunând în românește: "Măicuța mea Pre Sfântă! Măicuța mea Pre Sfântă!".

Cum să nu fie Maica Domnului Măicuța sa, de vreme ce de copil, de la șaisprezece ani, și-a lăsat mama sa cea după trup și pe tatăl său și a venit în Grădina Maicii Domnului să se facă monah? De copil până la cei nouăzeci de ani ai săi a trăit în înstrăinare duhovnicească, în Sfântul Munte, pentru dragostea lui Hristos ca să se îmbogățească cu lucrurile cele veșnice. A fost șters din lume de la șaisprezece ani și a fost scris în "Cartea Vieții".

Așadar în timp ce spunea " Măicuța mea Pre Sfântă! Măicuța mea Pre Sfântă!" la ceasul al cincilea bizantin (în jur de douăsprezece la amiază) și-a închis ochii ca un copil și a adormit liniștit în brațele Măicuței lui.

Exact în același ceas s-a odihnit și Părintele Metodie, cu o moarte cuvioasă, la vârsta de șaptezeci de ani. Au plecat împreună cele două suflete sfințite, pentru că au avut multă dragoste între ele. Aceasta au cerut de la Dumnezeu ca să nu se despartă nici în această viață nici în cealaltă. Bunul Dumnezeu a iconomisit astfel și pentru ei, dar și pentru noi, ca să ne folosim. Amin.

Din volumul "Părinți aghioriți" de Cuviosul Paisie Aghioritul.
Redactată de Dl. Mihai Aldea

Despre imnul „Lumină lină”

„Lumină lină a sfintei slave, a Tatălui ceresc Celui fără de moarte, Celui sfânt și fericit, Iisuse Hristoase! Venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, laudăm pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu. Vrednic ești în toată vremea a fi laudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viață, pentru aceasta lumea te slăvește.”

Imnul „Lumină lină” („lumen jucundum”, în latină; „sviate thii”, în slavonă = lumină veselă, aducătoare de bucurie), care se cântă sau se citește în timpul Vecerniei, este unul dintre cele mai vechi imne de inspirație creștină, intrate în uzul liturgic.

După unii istorici, imnul datează din secolele II sau III. Sfântul Vasile cel Mare citează un fragment din el, numindu-l „cântare veche”, cunoscut încă de pe atunci ca fiind a Sfântului Antinoghen Martirul, care a pătimit în vremea persecuției lui Dioclețian (303 sau 311), fiind prăznuit la 16 iulie.

Imnul are un caracter hristologic și totodată trinitar. Îi este adresat lui Hristos, Cel Care este „lumina lină (aducătoare de bucurie) a sfintei slave, a Tatălui ceresc”, dar totodată afirmă cu precizie atât distincția celor Trei Persoane ale Sfintei Treimi, cât și unitatea lor în dumnezeire: „lăudăm pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu”.

În vechime, imnul se cânta în momentul în care pe cer se ivea luceafărul de seară, iar în biserici se aducea sfeșnicul cu lumina care era menită să împrăștie întunericul serii, sfeșnic a cărui amintire este păstrată clar în textul imnului: „văzând lumina cea de seară”, cât și de sfeșnicul cu lumânarea purtată înaintea preotului în timp ce acesta iese din Sfântul Altar. Lumina aceasta este ca o prezență simbolică a Mântuitorului Hristos în biserică, Cel care se identifică pe Sine cu „lumina lumii” (Ioan 8, 12).

Rostirea sau cântarea imnului în acest moment, vrea să spună că în haosul și întunericul în care se zbătea omenirea în perioada Legii Vechiului Testament, așteptarea și venirea Mântuitorului era ca luceafărul de seară, dătător de încredere și de nădejde.

Cătălin Ovidiu Robu

MĂNĂȘTIRI DIN ROMÂNIA MĂNĂȘTIREA GAI - ARAD

Obște de maici

Stareță : Monahia Ierotenia Avram

Este situată la marginea cartierului Gai, din orașul Arad. Credincioșii vin la mănăstire cu tramvaiul 6, care are capătul la bisericile ungurească și sârbească. De aici se fac pietonal zece minute până când se termină strada Dunării.

În situații de indisponibilitate a tramvaielor, transportul se face cu autobuzele de la UTA până la circa un kilometru distanță de mănăstire.

Această mănăstire a fost ridicată între 1760-1762 de Episcopul sârb Sinisie Jivanovici, un vajnic luptător pentru apărarea ortodoxiei din părțile Aradului, Bihorului și Hălmeagului, care, în 1759 a reușit să viziteze 275 de localități ale Bihorului dintre cele 332

existente. Avea relații de frăție și colaborare cu Episcopia Râmnicului.

Bunăoară, pe data de 2 decembrie 1752, Episcopul Climent al Râmnicului îl înștiințează printr-un mesaj că Oprea legătorul este însărcinat să aducă 200 de cărți în Districtul Aradului. Cu sprijinul Episcopului Grigore Socoteanul, a editat în 1761 Pravila de Rugăciuni a Sfinților sârbi. Până la despărțirea ierarhică de Biserica sîrbă, sub Mitropolitul Andrei Șaguna în 1864, biserica din Gai a îndeplinit funcția de biserică parohială pentru credincioșii ortodocși români și sârbi din cartier Hramul mănăstirii este la începutul anului bisericesc, la data de 1 septembrie când este prăznuit Sfântul Simion Stâlpnicul care s-a născut la sfârșitul sec. al IV-lea, fiind fiul unui păstor din ținutul Ciliciei, partea de sud a Turciei de astăzi.

Părinții săi Susotiu și Marta, erau creștini evlavioși, și la vârsta de 13 ani, el hotărăște să ia calea monahismului. După 7 zile petrecute la poarta mănăstirii Ograda, este primit printre monahi, apoi dorind o viață mai aspră pleacă la Mănăstirea Eliodor și apoi se retrage 3 ani într-o chilie la poalele muntelui Telanic. Aici ține vreme de 40 de zile un post negru, fără mâncare și fără apă, în urma căruia a căpătat daruri de vindecător. El a continuat cu acest post ca sistem de trai în fiecare an, în timpul Postului Mare și, date fiind puterile sale tămăduitoare, o mulțime de credincioși au căutat alinarea alături de el.

Cinstirea pe care aceștia i-o acordă și-a părut Sfântului prea mare și de aceea a hotărât să locuiască într-o chilie strâmtă, în vârful unui stâlp, de unde nu ieșea decât de două ori pe zi pentru a binecuvânta mulțimea.

Sfântul s-a stins din viață la 1 septembrie 459 dar personalitatea sa a devenit o figură emblematică a Bisericii Creștine.

Iată de ce este Sfântul Patron al multor locașe de închinăciune.

Aprecieri tehnice privind biserica din zid

Biserica face corp comun cu conacul, care, după construcție, a devenit reședința de vară a Episcopiei, iar astăzi adăpostește muzeul mănăstirii. Din dorința Episcopului Sinisie, biserica și conacul au fost construite în stil baroc. Ele descriu împreună un plan în forma literei U. În colțul de vest se află turnul, care, în structură verticală, prezintă două registre despărțite la mijloc de o cornișă bine profilată. În axul turnului este situată ușa de intrare în biserică. Ușa are un ancadrament dreptunghiular cioplit în piatră de gresie. Biserica este compartimentată în altar, naos, (cu o suprafață foarte mare și flancat spre altar) și pronaos, cu pilaștri care au un profil simplu. Pronaosul de

o forma distinctă, are în partea nordică o absidă cu o curbura largă. Catapeteasma din lemn de tei este construită în stil neoclasic.

Ușile împărătești, de inspirație rococo sunt ornamentate cu scoici, vrejuri, flori de trandafiri, și executate în traforaj. Pe iconostas sunt fixate 22 de icoane pictate, în 1767, de Ștefan Tenețchi, în manieră italienească. Turla piramidă este acoperită cu tablă de zinc. Ferestrele sunt prevăzute în exterior, cu grilaje din fier forjat care întregesc efectul estetic al ansamblului.

În fața altarului sub o lespede însemnată cu o cruce, în interiorul unei stele zace în veșnică odihnă Episcopul Sinisie Jivanovici, ctitorul mănăstirii.

Întregul complex al clădirii este acoperit cu solzi de țigla.

Pictura a fost executată în anii 1993-1994, de pictorii Radu și Alexandra Jitaru.

Biserica din lemn, un splendid exemplar de arhitectură țărănească în stilul Zarandului, Bihorului și al celor din Valea Mureșului de Jos, îmbogățește ansamblul mănăstiresc din anul 1985, fiind adus aici din satul Săliște comuna Petrișor, județul Arad.

Turnul amplasat în partea de vest trădează influența construcțiilor în stil baroc după tipul central-european din secolul al XVIII-lea. Biserica a fost construită de Popa Petru până în anul 1754. Este compartimentată în altar naos și pronaos. Între naos și pronaos se află un perete despărțitor de un metru înălțime. Catapeteasma este din scânduri groase de gorun.

Pictura există numai în altar și la iconostas și a fost executată de zugravul Nicolae de la Lupșa Mare, cu elemente din stilul barocului brâncovenesc.

Culeasă de Marian Ștefănescu

PSIHOTERAPIA ORTODOXĂ

„Sufletul este călărețul, iar trupul este calul”
(Sfântul Vasile cel Mare)

Dragostea ca iluzie în societate

În ziua de azi, mai toată lumea crede că iubește, mai toată lumea crede că poate dobândii acest dar al dragostei fără să meargă la Biserică, ba mai mult că sunt îndreptățiți să găsească pe cineva care să le îndeplinească toate dorințele, toate nevoile...fiindcă în epoca noastră între dragoste și nevoie există semnul de egal. Orice trebuință îi cere omului să fie împlinită, iar orice împlinire îl leagă pe om tot mai mult de pământ, de trup, de duhul lumii. Cu cât o să dea curs impulsurilor sale, cu atât devine rob lor, percepând realitatea cu ochii materiali și scufundându-se în iluzii. Aceasta pentru că sufletul, prin credința și dragostea sa duhovnicească, poate într-adevăr să observe lumea înconjurătoare în adevărata ei valoare și esență. O astfel de dragoste pământească, instinctuală își are originea în gura poporului, cu alte cuvinte, nu omul avea acele nevoi pe care le propune în relație spre realizare, ci societatea **ne spune nouă de ce anume avem nevoie pentru a trăi**. Și a spus cu atâta râvnă, folosindu-se de tehnici manipulative, de mesaje subliminale pentru a-i imprima omului de rând un model de viață prin care să-l poată mai ușor manevra. Omul slabește sufletește atunci când trupul îi conduce viața, iar cum mass-media, societatea are la cârma materialismul, îi poate da mai ușor comenzi bieteii ființe din care face ce vrea. Fiindcă trup la trup se adresează, adică trupul societal celui omenesc, mai nou dobitocesc. Le convine îndobitocirea noastră, fiindcă ei simt puterea sufletului creștin a cărui înălțare duhovnicească le poate birui planurile.

Trăim în iluzii, din care ne construim povești nemuritoare, romane, scenarii care să ne umple viața...timpul și, de aici, pocăința, sufletul, etc...așa cum sunt filmele și telenovelele care ne induc vise, dorințe, pasiuni și care ne prescriu bazele unor relații de cuplu viitoare în subconștient, urmând ca, în viitor, să facem și noi la fel. Și, de obicei, propun nonvalori ca posesiunea, gelozia, desfrânarea, ura, etc., fapt din care se naște întrebarea *și unde e dragostea?* care se vrea necondiționată, liberă și credincioasă lui Dumnezeu. Pentru cei ce trăiesc într-o familie nesanatoasă sufletește, șansa imitării a ceea ce propune exteriorul este mai mare.

Impulsul către evoluție este prezent în fiecare dintre noi, iar copilul, adolescentul, tânărul își găsește ca pildă de învățătură viețile altora pe care societatea le investește într-un mod deosebit, le venerază. De asemenea, psihologia vorbește de nevoia de apartenență la un grup, o societate. Din acest punct de vedere, omul devine dispus să se *amestece*, identifice până la confundare cu modelele externe, pe care le copiază fără discernământ și astfel se îndepărtează de adevărul lui sine, de personalitatea sa ce se vrea descoperită. Acesta este un scop malefic al societății, să scadă ființei umane dorința de a se cunoaște pe sine. Fiindcă omul cu cât e mai conștient de trăsăturile sale, cu tot ceea ce implică ele, cu atât e mai sigur pe sine și mai greu de influențat. În acest sens, Sfântul Vasile ne spune că: „Cel ce se cunoaște pe sine este la mijloc, între mărime și smerenie; iar cel ce-și cunoaște neputința sa din multele încercări ale ispitelor și din lupta ce o duce cu neputințele cele trupești și sufletești, unul ca acela a văzut cu ochii minții puterea cea nesfârșită a lui Dumnezeu (...).”

A te cunoaște pe tine deschide poarta către experiența iubirii...care e nesfârșită. Fiindcă pătrunzând în interiorul tău, în sinele profund descoperi foamea și setea după Cuvântul Domnului și bucuria de a fi lângă El permanent. Cuviosul Nichita Stithatul ne dezvăluie: „Când ajunge cineva de se cunoaște pe sine însuși, iar pentru aceasta are trebuință de multă pază din afară și de oprire de la lucrurile lumești și de cercetarea conștiinței, îndată vine în suflet oarecare smerenie dumnezeiască mai presus de cuvânt, aducând în inimă zdrobire și lacrimi de umilință fierbinte încât cel ce stă sub lucrarea ei se socotește pe sine pământ, cenușă, vierme și nu om, ba încă, nevrednic chiar de viața dobitocească. Aceasta din pricina covârșirii acestui dar al lui Dumnezeu. Iar învrednicindu-se cineva să petreacă multă vreme în acest dar, se umple de altă beție negrăită: de umilința inimii și pătrunde în adâncul smeritei cugetări...”-

Așadar, după cum spune Socrate filosoful „Cunoaște-te pe tine însuși”, acesta este pasul către inima iubitoare- cine se cunoaște știe ce vrea pentru sine, ce cere, este sigur în deciziile sale și are toată forța să lupte pentru valorile tale....toate acestea fiindcă realizează neputința sa fără Dumnezeu. Cu cât se răzvrățește și se crede al lui și nu al Celui ce l-a creat „*va cădea cădere jalnică*” cum spune Împăratul Solomon. Cu alte cuvinte, omul are acces la sine prin prisma Cuvântului Dumnezeiesc care se dezvăluie în Biserică; cu cât încearcă să se caute pe sine prin ceea ce-i oferă revistele, lumea, adică prin ceea ce ii oferă zidirea și nu Creatorul, cu atât este nefericit, pentru că se creează un gol existențial, o ruptură sufletească și nu poate găsi calea spre Eu-l personal. De aceea, există o mare confuzie la nivel național, datorită acestui gol. Omul se îmbată cu „felul” de iubire al occidentului care pare să ofere libertate și fericire. Și fiindcă se îndepărtează tot mai mult de natura structurii sale se dizolvă în ceilalți pentru a nu se simți singur (stând în prăpastia cu întuneric a sufletului său, caută diferite căi de a acoperi golul, de a se minți; de aici apare și teama oamenilor de a rămâne cu ei înșiși, singuri cu Dumnezeu). Fiindcă groapa e gata, iar materialismul este în frunte (sufletul e biruit), se adună patimi nenumărate dirijate de o anumită lege a trupului. Bombardamentul de stimuli alimentari și nu numai atrage și sufletul acesta fragil în brațele sale, iar el începe să funcționeze după principiile păcatelor sale; în acest sens, Sfântul Ioan Casian arată cum pofta pânteceleui duce la desfrânare.

Sfântul Ioan Scărarul numește cunoștința de sine „pământ bun”, zicând: „Cel ce s-a cunoscut pe sine întru toată simțirea sufletului, a semănat pe pământ bun. Căci în cei ce n-au semănat astfel, nu poate înflori smerita cugetare. Cel ce s-a cunoscut pe sine a cunoscut în sine gândul fricii de Domnul. Iar cel ce călătorește cu acest gând, ajunge la poarta iubirii”- Filocalia, vol 9, Cuv, 25, p. 306 (culeasă din cartea Părintelui Cleopa ”Despre cunoașterea de sine și despre Spovedanie).

Dragostea aceasta contemporană implică o reciprocitate ieșită din comun, orgoliu, invidie...până la acaparare, este o comunicare tip trup-trup, în care sufletul nu are cuvânt și este ...pus la colț! Ne arată multiplele cazuri de tinere cu probleme fiziologice sau alte probleme, fapt ce dovedește necesitatea firească a trupului de a fi în urma sufletului, prin boală omul regresează, se *arată neputincios...se dă batut* pentru ca *acel călăreț* să poată prelua hamurile.

În psihologie s-a propus teoria triangulară a dragostei după Sternberg, care consideră că iubirea în relațiile interpersonale se definește după trei laturi: intimitate, pasiune și angajament. Un cuplu este armonios în funcție de modul în care intervin aceste componente și de modul în care interacționează. Se observă faptul că dimensiunea sufletească nu este amintită în acest proces, însă cele trei elemente înclină în prezent în favoarea primelor două- tot mai multe cupluri caută desfrânarea din lipsa lor de iubire, pasiunea și intimitatea fiind considerate esențiale pentru supraviețuirea lor. Este o altă iluzie, care se vaporă ușor mai ales că despărțirea își face loc la un moment dat în scenariul de viață.

În această avalanșă halucinatorie la care ne invită duhul lumii, dragostea are de suferit, fiindcă psihologia mulțimilor este puternică și atrage pe mulți în capcanele ei, pe deasupra este majoritară fiindcă mulți fug de calea cea stramtă către Împărăția Cerurilor, care le-ar aduce bucurie sufletească și iubire. Se pierde esențialul și este scos la înapoi detaliul, intelectualizarea, justificarea, e importantă logica, sentimentul este înăbușit. Aceasta fiindcă se știe de câte este în stare un om îndrăgostit...

În final, las rândurile preluate din cartea Dumnezeu-Dragoste a lui Sandu Tudor, ca imbold spre cercetare, spre deschidere a inimii și spre mântuire: „A-ți pierde sufletul ca să-l mântuiești: astfel e legea dragostei, după cum ne-a vădit-o Însuși Cuvântul care a sădit această lege. Într-o desăvârșită sărăcie duhovnicească să aflii totalitatea bogăției, să nu mai trăiești prin tine, ci prin toți și totul, să devii cu întreaga ta ființă un altul pentru tine însuși, în tine să nu mai fii tu, în ale tale să nu mai fii al tău, deșertându-te să te împlinești, smerindu-te să te înalți, să trăiești în dragoste, să ajungi dragoste, după chipul Sfintei Treimi Celei în Trei Ipostasuri, de o Ființă și Nedespărșite; aceasta e limita ființei omenești.”

Puterea dragostei, prin urmare, este însușirea de a deveni altul, de a încăpea pe altul, de a te umple de toată viața cosmică”. „Când Domnul ne spune: „Împărăția cerurilor e în voi”, ne descoperă pre noi, nouă înșine, ca făpturi dumnezeiești ale dragostei”- Sandu Tudor.

Mihai Mădălina Andreea

ORTODOXIE ȘI DIZABILITATE

"Universul a fost creat pentru om, nu omul pentru univers"
(Sfântul Ioan Gură de Aur)

Probleme cu care se confruntă persoanele cu dizabilități la nivel de mentalități și facilități

În România anului 2009, persoanele cu dizabilități NU sunt încă respectate, ca persoane cu drepturi egale și NU li se recunoaște, pe deplin, valoarea și demnitatea umană. În acest moment în România, persoana cu dizabilități se confruntă cu o serie de handicapuri create de societate. Drepturile fundamentale sunt încălcate, nu prin modul în care sunt formulate și stipulate în legislație ci prin imposibilitatea de a avea acces real la ele.

Persoanele cu dizabilități constituie un grup defavorizat, marginalizat și nu de puține ori supus discriminării. Conștiința și percepția socială continuă să fie dominate de modelul medical - dizabilitatea derivă numai de la individul în cauză, este adesea echivalată cu o boală – modelul milei (caritativ-filantropic) și cel al cetățeniei reduse.

Convingerea larg răspândită este că persoanele cu dizabilități sunt persoane limitate, fără posibilități de a învăța și participa la activități importante, ca atare ele sunt considerate dependente. Adeseori persoanele cu dizabilități sunt apreciate numai prin prisma productivității lor sociale. Alte atitudini frecvente sunt indiferența, disprețul ori teama față de problematica dizabilității.

Persoanele cu dizabilități nu au încă o voce adecvată, la nivelul proiectării politicilor sociale și nu li se acordă încă locul cuvenit, ca participanți și decidenți în elaborarea strategiilor de dezvoltare ale societății. Ele fie nu sunt consultate, fie nu li se acceptă sau nu li se integrează punctele de vedere, fie nu sunt informate deloc. Persoana individuală nu își cunoaște, de multe ori, drepturile și interesele, se simte singură, izolată. Sunt puține organizații care îi orientează individual, pe cei care au dizabilități.

Deși se cunosc multe experiențe pozitive, parteneriatul real între organismele statale și organizațiile persoanelor cu dizabilități este încă insuficient dezvoltat: la nivel decizional, la nivelul acordării serviciilor și în asigurarea orientării spre formele și structurile de sprijin necesare.

Mass-media prezintă adesea dizabilitatea ca pe o problemă de „caritate și filantropie”, și nu ca un subiect de respectare a drepturilor fundamentale ale omului. Deși a început promovarea la nivel local și național a imaginii corecte și în general a politicii adecvate față de persoanele cu dizabilități, considerăm că asigurarea identității lor personale, a autonomiei, a participării la viața socială productivă, la cea culturală, de timp liber etc., nu sunt încă realizate la nivelul standardelor internaționale – nici la nivelul politicilor, nici la cel al atitudinilor și practicilor sociale.

Dincolo de toate barierele, există normalitate, dar ea trebuie creată. Și se poate crea dacă ambele tabere se implică – adică cei cu dizabilități și familiile lor pe de o parte și, oamenii, societatea pe de alta.

Mihaela Mihăescu
Asociația IHTIS
<http://asociatia-ihtis.ro>

DIN VISTERIA CĂRȚILOR Dr. Dimitri Avdeev - "Depresia, ca patimă și ca boală"

Avdeev este unul dintre puținii psihologi ortodocși cu adevărat ancorat în realitățile duhovnicești ale lumii în care trăiește. Acest lucru i-a permis, și îi permite în continuare, să analizeze și să trateze extrem de competent o serie întregă de maladii sufletești devenite cronice în societatea noastră. Una dintre aceste maladii este și depresia sau, mai bine zis, este în primul rând depresia. Depresia este cu atât mai periculoasă cu cât este o afecțiune atât de des întâlnită în zilele noastre și atât de des ignorată și lăsată să-și urmeze cursul.

Dimitri Avdeev analizează această boală mai întâi din punct de vedere clinic, prezentându-i diferitele ramuri și manifestările lor exterioare, după care abordează partea duhovnicească a problemei. El identifică depresia ca fiind cauzată de ruperea omului de Dumnezeu și de imposibilitatea de a alimenta și satisface la nesfârșit mulțimea patimilor care au pus stăpânire pe suflet. În momentul acela, odată atinsă acea stare, viața pământească a omului se golește de orice fel de sens și boala capătă frâu liber de manifestare alimentată fiind de deznădejdea satanică ce pune stăpânire imediat pe omul în a cărui inimă Hristos nu are și nu a avut niciodată loc.

Această carte mică cât o broșură, dar concentrată în mesaj, ne poate fi de un real folos în indentificarea și înțelegerea ispitelor sufletești prin care trecem, ajutându-ne să ieșim mai ușor din ele și să le prevenim mai eficient pe viitor.

POVESTIOARĂ

Un tânăr luptător în vechea și îndepărtata Chină își pierduse toată încrederea în sine în urma încercărilor vieții și a războaielor la care a participat.

Era supărat tot timpul. Când se afla în public avea manifestări arogante și era iute la mânie chiar și în preajma prietenilor săi care încercau să-l consoleze. O frică nemărturisită îi pătrunsese în oase. Tot felul de întrebări despre viață și moarte îl bântuiau.

Într-una din acele zile negre din viața lui prietenii săi l-au îndemnat să meargă la un mare maestru care locuia în munți și să îi pună lui acele întrebări la care ei nu-i puteau răspunde. Războinicul a plecat.

Când a ajuns la coliba maestrului a văzut că acesta era de fapt un bătrânel uscățiv și cu privirea blândă. Tânărul i-a spus pe un ton aspru:

-Bătrâne! Am auzit că ești înțelept și ai răspuns la orice întrebare. Vreau să știu care este diferența dintre iad și rai.

Pe același ton, maestrul i-a răspuns:

-Ți-ai petrecut toată viața luptând. Ești prea prost ca să faci diferența dintre cele două.

Iute la mânie, războinicul a scos sabia și învărtind-o prin aer s-a repezit către bătrânul care stătea nemișcat. Lama tăioasă s-a oprit la două degete de gâtul maestrului... Apoi s-a retras. Bătrânul a rămas în continuare neclintit. Apoi a spus:

-Asta este iadul!

Luptătorul a făcut ochii mari și cu voce tremurândă a zis: Ți-ai riscat viața ca să-mi arăți ce înseamnă iadul...??? Erai la un pas de moarte și nici măcar nu ai clipit...

-Iar acesta este raiul, i-a răspuns maestrul.

Culese și propuse de Lucian Cornianu

FILMUL SĂPTĂMÂNII

Amiralul

Rusia, 2008

Regia: [Andrei Kravchuk](#)

Este o adevărată minune că se mai găsesc atât de mulți bani pentru producția unui astfel de film ! De obicei filmele cu buget mare sunt cele care de regulă au menirea să ne distragă atenția de la lucrurile esențiale. “Amiralul” este un film cu totul special. Pentru prezentarea lui...doar câteva cuvinte. Nici nu sunt prea multe de spus despre el. Ci mai degrabă de trăit, vizionându-l.

Război, iubire de neam și credință nețarmurită în Cel de Sus ! Acestea sunt caracteristicile eroului principal. Un om care stă drept în fața neamului său și înaintea lui Dumnezeu până la capăt!

Să luăm aminte la exemplul lui.

Propunere de Alexandru Nedelcu

Plăcinte cu poalele-n brâu

Din rețetele Maicii Sofronia de la Mănăstirea Agapia

Pentru un cuptor de plăcinte, aveți nevoie de:

- 750 de grame de făina (aceasta nu trebuie să fie nouă), 20 de grame de drojdie, lapte (pentru înmuierea aluatului și pentru desfacerea drojdiei), sare (după gust), 75 de grame de unt topit și 50 de grame netopit, o lingură de untdelemn, 2 lingurițe de zahăr pisat, 3 ouă, o jumătate de kg de brânză (caș sau, și mai bine, brânză de burduf – caz în care vom pune mai puțină sare).

Toate produsele de mai sus se pun împreună (albușurile se bat mai întâi spumă). Desfacem drojdia în lapte și o adăugăm și pe ea. Frământăm aluatul, turnând lapte cald cât cuprinde făina (atât cât să iasă aluatul destul de moale). Se taie aluatul, împărțindu-l în bucăți cam cât o portocală.

Deschidem cu sucitorul fiecare bucată de aluat, făcând foi rotunde, de mărimea unei farfurii întinse (20 cm diametru). Brânza se împarte în porții (în funcție de câte foi avem). O întindem pe foaie cu ajutorul unui cuțit, lăsând o porțiune de aluat liberă de circa un deget grosime.

Punem pe masă o foaie rotundă, cu brânză pe ea. Cu amândouă mâinile, apucăm foaia, din dreapta și din stânga; îndepărtând mâinile, subțind astfel foaia. Aceste două capete ale foii sunt aduse apoi la mijlocul foii și apropiate, lipindu-le vârfurile. Se face aceeași operațiune cu celelalte capete ale foii. În acest fel avem parcă 4 poale suflecate. Cu un cuțit, creștăm aluatul adânc, până la stratul de brânză, în cele 4 colțuri care se fac între

aceste falduri. Marginile poalelor nu trebuie să cadă, groase, una peste alta, ci trebuie să fie întinse; le creștăm și pe ele.

În chipul acesta, cele 4 poale au la fiecare colț câte 2 capete, care se îmbină unele peste altele colțurile poalei din stânga îmbrățișând poala din dreapta și vice-versa.

Luam o tavă, cât cuptorul de mare, o ungem cu unt și așezăm plăcintele, peste care trecem pământul din pene, muiat în unt topit. Cuptorul trebuie să fie fierbinte. Coacem plăcintele până se rumenesc. Când sunt gata, se scot din tavă și se ung din nou cu unt apoi se așează la loc cald de pildă tot în cuptorul stins, dar cu ușa deschisă. Se servesc fierbinți.

Propunere de Dl. Mihai Aldea
Redactată de Ioana –Ruxandra Stavriu

EVENIMENTELE SĂPTĂMÂNII 23 februarie – 1 martie 2009

Luni, 23 februarie - Sfântul Sfințit Mucenic Policarp, Episcopul Smirnei;

- Sf. Gorgonia;

Marți, 24 februarie - Întâia și a doua aflare a Capului Sfântului Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului;

Miercuri, 25 februarie - Sf. Tarasie, Arhiepiscopul Constantinopolului;

- Sf. Mc. Alexandru; Sf. Sfințit Mucenic Ipatie (Zi aliturgică)

- (Harți, dezlegare la lapte și ouă);

- “Păcală” Teatrul Țândărică, ora 14:00;

Joi, 26 februarie - Sf. Porfirie, Arhiepiscopul Gazei; Sf. Mucenița Fotini; Sf. Teodor;

- “Made in România” piesă de teatru în regia domnului Dan Puric la Sala Rapsodia, ora 19:30;

Vineri, 27 februarie - Cuvioșii Mărturisitori Propcopie și Talaleu

(Zi aliturgică) - (Harți, dezlegare la lapte și ouă)

Sâmbătă, 28 februarie - Cuvioșii Ioan Casian Romanul și Gherman din Dobrogea; Cuv. Vasile Mărturisitorul; Sf. Sfințit Mucenic Nestor;

Duminică, 1 martie – Cuv. Domnina; Sf. Mc. Antonina; Sf. Mc. Marcel și Anton; (Lăsatul secului pentru Postul Mare)

ANUNȚURI

În cadrul ACESDS, la Biserica „Sfântul Daniil Sihastrul” din str. Covasna nr. 23-25, sect. 4, București avem în această săptămână următorul program:

- Luni 10⁰⁰ – 11⁰⁰ Meditații la matematică cu prof. Elena Morozan
- Marți, 9³⁰-11⁰⁰ Meditații la Limba Romană cu prof. Cristiana Daniela Aldea
- Marți 11⁰⁰-13⁰⁰ Citirea Psaltirii
- Miercuri 19³⁰-21⁰⁰ Meditații la Limba Engleză cu Anca Negoescu
- Vineri 9⁰⁰-11⁰⁰ Curățenie
- Sâmbătă 10⁴⁵-13⁰⁰ Discuții pe tema „Plante medicinale” cu Dl. Mihai Aldea

Ne puteți comunica sugestiile și impresiile Dvs. la adresa de e-mail: cuvintedefolos@gmail.com sau să ne contactați personal. Vă așteptăm.

Vineri 27 februarie, orele 18, Palatul Copiilor / sala mica – spectacol folcloric caritabil „Suflet langa suflet prin cantec” - parte a Campaniei „350.000 euro = solidaritatea a 350.000 de oameni”. Organizator: Asociația IHTIS. Prezentator: Florin Racoci. Intrarea libera.

NOTA: publicația se distribuie gratuit